

δωμό της συντριμιάχαρης θρησκείας του του φεύγουν τὰ θῶα σφαχτά. Κόβει καὶ καίγει τὰ πυκνοφυτωμένα ἀγκάθια γιὰ νὰ ξανοίξῃ μετ' τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς σου τὸ ἀντιφάσμα τῶν ἔργων τῶν τρανῶν τῆς λεύτερης σκέψης. Ποδοπάτημα τῆς μούχλας θέλουν τὰ μεγάλα καὶ μ' ὁδηγὸ τὸ φωτόβολο δαυλὶ τῆς μεγαλοδουλεύτρας ἀλήθειας θὰ σιμώσῃ στὸ λουλουδιόσμενο περιβόλι τῆς πλάστρας ἐργασίας. Κλώτσα τὴ μούχλα τοῦ δασκαλισμοῦ κ' ἔμπα στὸ περιβόλι αὐτὸ νὰ στολίσῃς κ' ἐσὺ τὴν κόμη τοῦ μέ το πῶ ἀμάρναντο στεφάνι τῆς δόξας, γιὰ τὸ χαλαστὴ τῆς ὁμορφίᾳς τῆς πατρίδας σου νίκης καὶ τὸν γκεμιστὴ τῶν ψυχολασμένων πόνων ἐνὸς Ἑθνους παντοτινὰ στὸν Καϊάδα τὸν ἔριξες.

Ἔτσι θαρρετὴ καὶ μεγαλόψυχη, ἀμόλυντη καὶ περήφανη, στοχαστικὴ καὶ πλάστρα, διδάβαινε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, ὁμορφὴ νιότη, γιὰ νὰ ῥθῃ δίπλα σου καὶ σύντροφος πιστὸς σου νὰ σταθῇ ὁ ποιητὴς, ποῦ τὴν παληκαρῶσύνη σου καὶ τὴ λεβεντιά σου θὰ τραγουδήσῃ καὶ θὰ σοῦ κελαϊδήσῃ ἁρμονικὰ στὴν ψυχὴ δλόβολη τὴν ἀγάπην· ποῦ θὰ διαλαλήσῃ τὴ δόξα σου καὶ θὰ στήσῃ στὴν καρδίᾳ σου τῆς λεύτερης ζωῆς. Διδάβαινε ἔτσι γιὰ νὰ φανερωθῇ στὸ δρόμο σου ὁ δάσκαλος, ποῦ θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς γιὰ ν' ἀγαπήσῃς τὰ τρανὰ ἔργα καὶ νὰ νοιώσῃς τὸν ποιητὴ· ποῦ θὰ σὲ μάθῃ νὰ κρητίζῃς πάντα ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ θὰ σοῦ πετρῶνῃ μέσα σου τὴν ιδέαν τῆς θυσίας γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ μεγάλωμα τῆς πατρίδας σου. Διδάβαινε ἔτσι γιὰ νὰ ξεπροβάλλῃ φωτόλουστος ὁ Δικαστὴς, ποῦ τῆς δικαιοσύνης τὸ δωμὸ θὰ στήσῃ στὸ λογισμό σου μέσα καὶ θὰ σὲ κἀμῃ νὰ σέβῃς τὸν ποιητὴ καὶ τὸ δάσκαλο· ποῦ θὰ σοῦ φέρῃ τὰ νάναγκάλλισμα τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πίστεως.

Ἔτσι μέσ' στὸ ξύπνημά σου προχώρα, ὁμορφὴ νιότη, γιὰ νὰ γεννηθῶν ἀπὸ σῖνα οἱ τρεῖς αὐτοὶ ὅπως τοὺς ἐνευρετήκαμε κ' ἐσὺ, κ' ἐγὼ καὶ ὅσοι μέσ' στὴ μοναξιά τῆς πονεμένης ψυχῆς τοὺς πόθησαν τὴ λεύτερη καὶ μεγαλοδουλεύτρα τῆς πατρίδας τοὺς ζήσῃ...

Φαντάστηκα πῶς μπορεί ξάφνου νὰ ξεπεταχτεῖ τέτοιος προφητικὸς διαλαλητὴς καὶ πῶς θὰ σταθῇ προσεχτικὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ τρυφερὴ νιότη.

Ἀλεξάνδρεϊνα

Ἡλίας Π. Βουτιερίδης

ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΜΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ*

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἀφοῦ τὸ θέλετε!...

(Κάνουν δυὸ τρίτα βήματα δίχως νὰ μιλήσουν. Φτάνουν σιμὰ στὸ πάγκο. Ἡ Χάρη κάθεται, βγάζοντας ἀλαφρὸ ἀναστεναγμό. Ὁ Λάμπρος στέκεται ὀρθὸς, μετ' ὀκνηρόν τὸ κεφάλι, χτυπώντας ἀδιάφορα μετ' τὸ μπασοῦνι τοῦ τὴν κίτρινη τρανταφυλλιά).

Η ΧΑΡΗ. Θὰ τὴν σπάζετε!... Εἶναι ἡ τρανταφυλλιά ποῦ γκερμίζατε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὴν ξαναφυτέψαμε δὴ μά, φαίνεται, δὲν ἔπιασε...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σκόφοντας καὶ κοιτάζοντας προσεχτικὰ τὴν τρανταφυλλιά). Ἔχετε δίκιο... Δὲν ἔπιασε... Καλὸ σημάδι... Λένε γιὰ τὴν ψευτιά πῶς μιὰ καὶ χτυπηθεῖ κατακέφαλα, δὲ ξανασηκώνει κεφάλι...

Η ΧΑΡΗ (σὰ νὰ μὴν ἐννοίωσεν τὰ λόγια του). Γιὰ τὴν ψευτιά; Μὰ ἡ τρανταφυλλιά μου, ἡ φτωχή...

* Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀπὸ 129 φύλλο τοῦ «Νουμά».

ΦΥΣΗ

Ἡ τῆς πανώριας θάλασσας γλαυκοφειγγαία καὶ ὁ γέλοιος τοῦ ἡλιοῦ πάνω στὰ κύματα—σπιθοβολὴ χορεύτρα Πὸ τρέμουντες χρυσόνερες καὶ πυρκαγιὰ ἀχιτένια — Ἡ φῶς καὶ ἀγέρι λεύτερο, τὴν ὁμορφίαν σας πλάστε

Καὶ τὴν ψυχὴ τὴν ἀπληρὴ ξαναβαφτίστε θεῖα!

Στὶς ποταμιὲς τραγουδιὰ νεροῦ ρυθμοὶ κυλοῦν

Καὶ μέσ' τὶς ἀσπρὲς τὶς νυχτιὲς τοῦ φεγγαριοῦ ξυπνάνε

Τὰ δάση τῆς καλοκαιριᾶς τοὺς ὕμνους σαλαγώντας.

Δὲ στέκει ιδέα ἀνθρώπινη κ' ιδέα μὴδὲ βροίκει

Ὁ νοῦς θέμελο δασάλευτο καὶ θρόνο καλοσύνης

Στὶς Γνώσεις τὸν ἀνάρμοστο τὸν πλοῦτο καὶ ἄλλα— [ξιάρα

Σοφία. Μὰ συνείδηση παναίωνη κ' εἰκόνα

Διάπλατη τοῦ Ρυθμοῦ, μορφὴ καὶ ἀλήθεια τοῦ Νόμου,

Τῆς Φύσης εἶναι ἡ ἔξοκεψη, βαθιόλαλη ὁριζούνη.

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Καλὴ μου,

Ἐλέγες χτὲς τὸ βράδυ πῶς καὶ μόνο ἡ ἐλευθερία, εἴν' ἕνας κόσμος μιᾶς πλατύτατης ἐνέργειας γιὰ τὴ γυναῖκα. Ἡ ἐλευθερία, ἔξω ἀπὸ τὴ ρουτίνα σαλονιοῦ καὶ τῆς ἐτικέτας, ἔξω ἀπὸ τὸ πασάλευμα τῆς ἐπίδειξης, ἔξω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὰ στόχαστα. Ἡ ἐλευθερία ἐγκάρδια, βαθιά, κρυφά, τραχιά, δὲ θέλετε, ἀντικοινωνικά, δὲ ἀγαπᾷτε, μὰ δάκαριον· ὅχι μετ' ἐλπίδα, καὶ μετ' ἐλπίδα, μετ' ἐλπίδα καὶ μετ' ἐλπίδα, εἶνα φέρεται τῆς μόδας, ποῦ ντύνεται ἡ λεγομένη «καλὴ συμπεριφορὰ», καταφυγὴ τῆς καλοζωίας, καλοπέραση καὶ αὐτὴ τίποτε πῶς δυνατό, τίποτε πῶς ἀποτελεσματικὸ δὲν τῆς γυναῖκας τὸ χέρι, δὲν παῖρην καὶ βοηθᾷ. Ἡ γυναῖκα, νοσοκόμα. Τὴ ταπεινὴ ἡ λέξη, καὶ πόσο ἀψήλδ τὸ νόημα! Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔπαινε ὁ δικὸς σου ὁ λόγος γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ νικητὴ ἡ ιδέα σου, μὰς ἔδερες, γιὰ νὰ τὰρματωθῇ καὶ αὐτὰ, τὰ λόγια μιᾶς ἄλλης γυναῖκας, βασιλίσσας ἀλήθειας, τῆς Κάρμεν Σιλβὰ. Μὰς εἶπες πῶς ὥραία παρασταίνει ἡ λογογράφος γνήσια δὲ κάποια τῆς ἱστορίας τώρα τελευταία βγαλμένη ἀπὸ τῆς ἐνθύμιας τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1887 τὸ μέγα ἔργο τῆς γυναῖκας τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ τὸ βοηθητικὸ στὸν πόλεμο, τῆς γυναῖκας, γιὰ τὴν δόξα, νοσοκόμας, παρηγορητὴς, ὁδηγῆτας, σκιά-

δας μαζί καὶ δέσποινας, καὶ πόσο εἶναι πλατὺς καὶ σπουδαῖος καὶ αὐτὸς μονάχα ὁ προορισμὸς τῆς γυναῖκας, καὶ πόσο τὴν ἀνυψώνει, καὶ πόσο θέληση καὶ πόση γνώση καὶ πόσες γνώσεις ἀπαιτεῖ ἀπὸ κείνη, καὶ πόσο ἀληθινὰ τὴ χειρὰ φέρεται καὶ τὴν κάνει νὰ στέκῃ ἀγνάντια στὸν ἄντρα, δὲν ἐκείνην ἀντρίκει αὐτὴ.

Τάλετες αὐτὰ καὶ σάκουγα καὶ σάπαινα, κάτου ἀπὸ τῆς λαλιᾶς σου τὸ μάγεμα. Καὶ δὲ μπορούσα τότε νὰ τὰνοίξω κ' ἐγὼ τὸ στόμα μου γιὰ νὰ σοῦ ἐγκωμιάσω τὴν ιδέα ποῦ ἔχεις γιὰ τὴ γυναῖκα, καὶ ἀκόμα γιὰ νὰ σοῦ τὴν πλατύνω, ἀνίσως μοῦ δίνεις τὴν ἀδεια, καὶ γιὰ νὰ τὴ συμπληρώσω. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ πῶς ὅπου καὶ ἂν τὰρριεῖς τὰ μάτια μου, τὴν εἶδα τὴ γυναῖκα κατὰ ἄλλο παρὰ ὁ ἄντρας, μὰ κατὰ τὴν ποῦ μπορεί νὰ σταθῇ δὲ πολλὰ καθὼς στέκεται καὶ ὁ ἄντρας, καὶ κατὰ τὴν ποῦ ἀγάδια ἀγάδια, μὰ στέρεα πηγαίνει νὰ πλάθῃ μέσα σ' ὅλους τοὺς κύκλους ποῦ ὡς τὰ τώρα τοὺς λογαριάζαμε γιὰ δικούς μας ἀποκλειστικούς, καὶ ποῦ μέσα δὲ δόλους αὐτοὺς θάφῃ τὰ σημάδια του. Ὑπάρχουν ἐπιστήμες ποῦ ὡς τὰ προχτὲς δύσκολα κανεὶς θὰ μπορούσε νὰ στοχαστῇ πῶς εἶτανε πολετὸ δὲ γυναῖκες νὰ καταγίνουν καὶ νὰ προκόψουν σ' αὐτές. Ἐξάφνα τὸ ἔργο τοῦ καθηγητῆ Πιολίτη σ' ἐμάς ἐδῶ, λαμπρὰ τὸ κάνει στὴ Ρουμανία μιὰ γυναῖκα. Ἡ κυρία Ἐλενα Νικουλέτα. Τὸ τελευταῖο τῆς βιβλίου εἶναι γιὰ τὴν παράδοση, γιὰ τὴν δεσποινίδα, γιὰ τὴν παροίκα, καὶ γενικά, γιὰ τὴν δεσποίδα τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ. Τόμος ἀπὸ 1300 σελίδες. Κάποιος κριτικὸς δὲ βρέσκει λόγια γιὰ νὰ τὸ παινέσῃ τὸ βιβλίο αὐτὸ ὅλην ἡ ζωὴ τοῦ μολδο-δολάχου ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανία ὡς τοὺς Οὐγγαρίκους κάμπους μελετήθηκε, ψάχτηκε, καὶ ξηγήθηκε σοφὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν αὐτὴν, ἀρματομένην γερά μετὰ τὰ ὅλα τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας. Κ' ἐξῶν ἀπὸ τὴν πολυμάθεια, τὸ βιβλίο εἶναι γραμμένον δὲ γλῶσσα καθαρὴ καὶ ἀμεγαλόστονη, ὅχι δὲν ἐκείνη ποῦ γράφουν οἱ ρουμάνοι στὴς ἐφημερίδες τους, ἀνακατωμένη, καὶ ἀχτένιστη, καὶ μετ' ἐλπίδας ξενισμούς. Γιατὶ παντοῦ τὰ πάντα. Καὶ δὲν ἐξῶν πῶς τὸ ἀθάνατο ἔργο τοῦ Ντάρβιν «Πῶς γίνονται τὰ εἶδη» τὸ πρωτοδιαβάσα στὴ γαλλικὴ μετάφραση τῆς Clémence Royer, μὲνα τῆς πρόλογος φιλοσοφικώτατο. Πῶς ἡ Κοβάλσκα ἀφῆκε ὄνομα ἀθάνατον στὰ μαθηματικά, πῶς ἡ Μαίρη Σόμφερδ ἐγίνε ξακουστὴ στὴν Ἀστρονομία, πῶς ἡ Μαρία Ἀρνεσὶ λαμπρὴς μελέτης διαμε στὴν Ἀλγεῖρα, καὶ ἡ Σοφία Γερμαίν ἐθαυματοῦργησε στὴ Φυσικὴ. Κι ἀπ' ὅλα τοῦτα πῶς δὲν ἐξῶν ἐμένα.

Ο ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ

Ὁ πατέρας: Ἡ μητέρα σου μοῦ εἶπε πῶς σήμερα δὲν εἶπες καλὸν καὶ κακὸν, Γιάρα...

Γιὰ γὰρ: Νὰ σοῦ πῶ, πατέρα, θάρρῶ πῶς ἡ μητέρα μὲ ἔχει πάρει ἀπὸ κακὸ μᾶτι. Τὴν προσέλας ἴσως ἴσως εἶπες στὴ θεὰ Βασιλικὴ πῶς εἶμαι ἴσως δὲν καὶ εἶναι...

Ὁ ποδηλατιστὴς: Αἱ, παῖδι! Ποῦ πᾶνε αὐτοὶ οἱ δρόμοι!

Τὸ χωριότοπαιδο: Ὁ ἕνας βγαίνει στὸ σπίτι μας καὶ ὁ ἄλλος πᾶει ἴσως πέρα...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (ἐκκολομβιώντας τὴ σκέψη του). Ἄμα ξεριζώνεται μιὰ φορὰ τὸ ψέμα, δὲν πρέπει νὰ ἐκναυτεύεται... Χαμένος κόσμος· δὲ θὰ πιάσει... (σπαρτάνουν πάλι γιὰ λίγο. Ὁ Λάμπρος σκαλίζοντας μετ' τὸ μπασοῦνι τοῦ τοῦ χῶμα, σιγολέει.)

Ἡ ΧΑΡΗ. Τὶ λέτε;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Στίχους τοῦ Ἑρμονα, ποῦ τοὺς διδάξαζα λίγη ὥρα πρὶν ἐρθεῖτε!... Κάτι στίχους σκληροῦς, πολὺ σκληροῦς, ποῦ ταιριάζουνε περὶφημα σὲ μερικὲς περιστάσεις...

Η ΧΑΡΗ. Νὰ σὰς πῶ! Σήμερα τὸ πρῶτό μου ἔρθε μιὰ ιδέα. Νὰ πᾶμε κανένα δειλινὸ στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τοῦ παποῦ σας... Ἀρχίνα καὶ γὼ νὰ τὸν ἀγαπᾶω!... (Ὁ Λάμπρος δὲν ἀπαντᾷ). Μὰ γιὰτὶ δὲ λέτε τίποτα; Δὲν τὸ θέλετε;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τί τοῦ εἶπε). Τὶ νὰ θέλω;

Η ΧΑΡΗ. Νὰ πᾶμε στὸ νεκροταφεῖο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Στὸ νεκροταφεῖο; Καὶ γιὰτὶ στὸ νεκροταφεῖο καὶ ὅχι στὸ θέατρο;

Η ΧΑΡΗ. Ἀ, μά... Δηλαδή, πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ; Νὰ πᾶμε στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τοῦ πα-

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μπᾶ! γιὰ τὸν παπὸς μου μιλάτε τόση ὥρα; Δὲν κατάλαβα. Μὰ ὁ παπὸς μου δὲν πέθανε. Ὅχι! Ὁ παπὸς μου ζεῖ, γιὰ μένα τουλάχιστο ζεῖ... μέσα μου... τόνε νοιώθω. Ἀν ἔπαινε ἄνθρωπος ὁ παπὸς μου ποῦ νὰ πεθαίνει, καθόλου δὲ θὰ τόνε λογαριάζα... Σὰς εἶπα γὼ ποτὲς πῶς πέθανε ὁ παπὸς μου;

Η ΧΑΡΗ (μετ' ἐλπίδα). Ἀχ, γιὰτὶ μοῦ μιλάτε ἔτσι, θυμωμένα; Ἀκόμα μοῦ βραστάτε καὶ καὶ ἀπὸ κείνο τὰναθεματισμένο δειλινὸ;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Τώρα εἶναι ἡ ἀράδα μου νὰ σὰς ρωτήσω καὶ γὰρ: Γιατὶ, κυρία μου, τὸ λέτε ἀναθεματισμένο κείνο τὸ δειλινὸ; Κἀθε ἄλλο. Τὸ οικοφαντεῖτε τὸ κακόμοιρο. Κείνο τὸ δειλινὸ εἶτανε καλὸ, εὐγενικὸ, γιομάτο ἀλήθειας, γιὰτὶ κείνο τὸ δειλινὸ μοῦ ἀποκαλύψε τὸ χαραχτὴρά σας...

Η ΧΑΡΗ. Ὅχι τόσο σκληρὰ λόγια. Μοῦ κἀνετε κακὰ... Μοῦ κοματιάζετε τὴν ψυχὴ μου... (Σηκώνεται ἀπὸ τὸ πάγκο καὶ τραβάει λίγο μπροστά. Ὁ Λάμπρος τὴν ἀκολουθεῖ).

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σοβαρά). Στάσου! Θὰ σοῦ μιλήσω καὶ θὰ μὰκούσεις. Καὶ πρέπει νὰ μὰκούσεις. Ἀς κοματιάζεσαι ἡ ψυχὴ σου. Σήμερα, τούτην τὴ στιγμὴν, κἀνω ἐγκλημα. Σκοτώνω κατὰ πολυαγαπημένο μου, σκοτώνω τὸ μοναχικό καὶ τὸ χαϊδεμένο

νίκης για την 'Αλήθεια γλυκοτραγουδάει η ψυχή του.
Κείνος μονάχα, που τό ξέρει όλ' αυτά, θα νοιώσει τις «Έκατό φωνές» του, και κείνος θα βρει όχι μονάχα δυνατό, αλλά και αληθινό, το περιήφανο αυτό τραγούδι.

Και με τη ρουμειώτισσα παλληκαρίσια λύρα
Τά ήρωα και τὰ ἑρῶ διαλέχθη, και πήρα
Τὴ θεία πνοή και ἀρμάτωσα τὸ ἀρρωτημένο στήθος,
και τὸ τραγούδι πίνεξα βροντή πρὸς χαῦνο πλήθος.
Κι ὅλοι, ἕνα ξάφνισμα ἀγριμίων, ἄντρες και νέοι και γέροι,
Και τῶν ἀνήμερων ἡ ὁρμή τριγύρω μου βογγούτε,
Κι ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἄρατο ἕνα χέρι.
Κάποιο μεγάλο χέρι με βιγούσε.

Δ. Π. ΓΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Δασκάλα: «Κορίτσι, πρέπει πάντα νὰ σεβόμαστε τὴ δασκάλα σας... Τὸ ξέρετε, ἐσύ, Λενιώ, γιατί; πρέπει νὰ με σεβάσαστε;

Ἡ Λενιώ: Γιὰ τὴν ἡλικία σας, κυρία!

— Πρὶ σὲ γνωρίσω, ἄγανή μου, — τὴς ψιθύρισε μὲ τρεμουλιαστή ἀπὸ τὴ συγκίνηση φωνή—πίστευα πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ψεύτρες. Ἀμα ὅμως κατὰ τὰ καθήκοντα καὶ ἡμεροφῶ σου μάτια, εἶδα μέσα τους νὰ καυνοῦνται ἡ ψυχὴ σου ἡ ἴδια, πούναί γιομάτη μὲ ἀπλότητα και εὐληκρίνεια!

— Γιῶργο μου, — φώναξε κείνη μ' ἐνθουσιασμό — ἡ στιγμή αὕτη εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη που γινώρισα ἀπὸ τότε που ὁ μπαμπᾶς με πήγε στὸν ὀφθαλμογιατρό!..

— Στὸν ὀφθαλμογιατρό!..

— Ναι, ἄγανή μου! Πού νὰ τὸ ξέρεις πὼς τὸ ξερί μου μάτι εἶναι γυαλμένο!..

Τὸ φαγγάρι κείνη τὴ στιγμή ξεπατήθηκε ἀπὸ τὰ σύγνωφο, καὶ ὁ Γιῶργος κάθητε τὸ ντιθάνι και σκέπασε μὲ τὴς ἀπαλῆμες του τὰ μάτια του.

Ἡ μητέρα (στὴν κόρη της που πρόκειται νὰ τῆς βγάλουν τὸ δόντι). Κοίταξε, Μαριώ, μὴ φωνάζεις, γιατί δὲ σὲ ξαναφέρνω δῶ!..

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ
ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ
Ἱστορικά ἐνός καινούριου Ρουμινώνα
Ποιῖται 6 φρ. χρ. στὸ βιβλιοπωλεῖο
τῆς «Ἑστίας»

μὲ τὴ χαραχτήρα σου τὸν διακυνένο, καὶ τὸν εἶχες. Φύλλα μου ζήτῃσες μὲ τὴ φροντίδα πρὸς δειχνες σὲ μένα, καὶ στὴν ἔδωσα. Ἀγάπη μου ζήτῃσες καὶ σοὺ τὴν ἀνέθεκα;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἀλλοίμονο, τέτοιο πρᾶμα δὲ ζητιέται, μὰ καὶ δὲν τὸ χρειαζόμουν... Κεῖνο που ζήτουσα ἀπὸ σένα εἶτανε νὰ μπορῶ νὰ σάγκω. Καὶ τώρα, καὶ αὐτὸ μου τὸ στέρησε;

Η ΧΑΡΗ. Σοὺ τὸ στέρησα; Καὶ γιατί... Τί σοὺ στέρησα, δὲν καταλαβαίνω. (Σηκώνεται ἀπάνω). Ἐπειδὴ χάρισα τὴν τρανταφυλιά στὸν Κωστή; (Συγνώμει στὴν τρανταφυλιά, τὴν ξεριζώνει μὲ βιά, καὶ τὴν πετάει). Νά, τὴν χαρίζω τώρα καὶ στὸ θάνατο!.. Σπουδαῖο, βλέπεις, καὶ αὐτὸ, σπουδαῖο!.. Γιὰ ἕνα παλιολούλουδο!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μὰ γὼ δὲ ζήτησα νὰ μου χαρίσεις τίποτα... οὔτε τὴν τρανταφυλιά σου, οὔτε τὴν ἀγάπην σου, γιὰ νᾶχῃς δικαίωμα νὰ παίζεις μαζί μου, καθὼς παίζεις μὲ τὸν ἄλλον ψευθυθρωπο που σὲ τριγυρίζουν... Μὴ τρανταφυλιά... Μὴ τρανταφυλιά!..

Η ΧΑΡΗ. Μὴ πεθαμένη, πᾶς, τρανταφυλιά!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ναι, πεθαμένη, μὰ που πρόφταρε, πρὶν πεθάνει, νὰ χύσει, σὰν τὴν ὀχιά, τὸ φάρμακόν της...

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν «Ἑλλάδα» ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ «Ἑωτερικό» φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς ἡλιατίας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχοδουμου (Ὁφθαλμοιατρεῖο) Σταθμοῦ Ὑπουργείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή Ἠλιατία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλεονέχει μπροστὰ καὶ εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ „ΑΘΗΝΕΣ“

τοῦ κ. Πάπα δολοφονήσανε τὴν Τρίτη βράδι τὸν Μέγα Δούκα Σέργιο. Ἡ δολοφονία ἔγινε μὲ παράσημα—σὰ νὰ λέμε, μὲ κάρμα ἢ μὲ ρεβόλβερ—καὶ ὁ φόνος αὐτοῦ, ὁ λίγο ἢ πολὺ πενταλογικός, πρέπει νὰ περάσει δικαιοδικαῖα στὸ βδομαδιαῖο ἡμεροπάζαρό μας.

Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του, καὶ ὁ ἀδικόσκοιμένος Δούκας νάναί τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο θῦμα τῶν ἐφημερίδων μας. Γιατὶ τὸ κακὸ δὲ θὰ σταματήσει ἴσως μὲ δῶ. Θὰ λάβει δρόμο, καθὼς συμβαίνει πάντοτε. Πολλοὶ Μ. Δούκες θὰ σκοτωθοῦν, πολλοὶ Πρίγκιπες θὰ κρεματοῦν καὶ πολλὰ παρρητήματα τῶν ἐφημερίδων θὰ πουληθοῦν. Καὶ γιατί ὄχι; Πούδς ζητᾷ ποτὲ λόγο γι' αὐτὲς τὴς ἀδιάντροπες;

πες ψευτιές; Ἡ Δικαιοσύνη δὲν ἀνακατεῖται, καὶ ὁ Ρωμῆς εὐχαριστεῖται νὰ γελιέται. Γιατὶ, βρὲ ἀδερφέ, νὰ μὴ γράφουν καὶ δὲν τρία ψευτιάκια: Ἐφημερίδες εἶναι, μαῖες, δὲν εἶναι Ἐθαγγέλια! Καὶ στὰ ἕστερα, πῶς; Ἀλλοῦθ θὰ καταφύγουνε τὸν κόσμο νὰ τὴς ἀγοράζει;

Τίτια τὰνοῦει κανένας; καὶ ὅχι καὶ σιγρή, καὶ χωρὶς νὰ θέλει σκέφτεται πὼς μὴ κοινοῦν τὸν βροῖσκει τόσο εὐκολὰ δικαιολογίες γιὰ τὴν ψευτιά, εἶναι ψευτικὴ κοινοῦν καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν σκολιάζει κανείς, ἀκόμα καὶ σὴ χειρότερα.

Σ' ὅποιον ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ἔξω ἀπὸ δῶ, οἱ «Ἀθῆνες» τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἀδιάντροπης ψευτιᾶς τους, δὲ θὰ πουλοῦσαν οὔτε μισὸ φύλλο. Ἐδῶ δὲν εἶναι μυθόλου παρῆξεο ταῖς ἡμέρας καὶ ἡ κενιλοφορία τους, γιατί πολλοὶ θὰ τὴς ἀγοράζαν νὰ δώδῃ πὼς θὰ μιολώσουν τὴν ψευτιά τους. Καὶ ἂν τὴν μιολώσαν μὲ τέχνη, δὲ θὰ τὴν γὰρ νὰ τίποτες ἢ τις ποῖτες; Γενὰ σου καὶ μὴ χαρὰ τὰ κατάρρετες!

Σοῦνα ὅμως; Ἐνὰ παραμύθιο ὁ Ρωμῆς αετικάς φορὲς ποὺ αὐτὸ νὰ τοῦ σκαρτᾷ καὶ τὸ μεγαλύτερο φταῖντό του. Σὰν διάβαζε τὴν σκαρτωμένη βδομάδα σὴ μὴ ἐφημερίδα πὼς ὁ Τσάρος βότακεται στὸ Ἰαλί τοῦ Πέτερσβουργ, σὴν ἄλλη πὼς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μόσκα, σὴν τρίτῃ πὼς εἶναι κρημνένος σὴν Λεβάνια καὶ σὴν τέσσαρτῃ πὼς πῆγε νάντιμιώσει τὸν Κοροπάτιν—εἴδηδες ὅλες αὐτὲς νὰ τὴν εἶναι ἀπὸ τὴν ἡμετέραν τηλεγραφίαν!—ξέρετε τί σκεφτόνται ὁ καὶ ὁ Ρωμῆς ἀνιγνόμενος; Αὐτὸ ἔδῶ ποὺ θὰ τὸ σκαρτᾷ καὶ λόγος σας;

— Οἱ ἐφημερίδες μας θάναί πολεμμένες σὴν Ρωσικὴ Κυβέρνηση καὶ κρύβουνε αἰτιέδες τὸν Τσάρο γιὰ νὰ ζαλίζουνε τοὺς ἐπαναστάτες!..

ΔΕΥΤΕΡΟ

ἄρθρο τοῦ κ. Ψυχάρη, μεγάλου καὶ αὐτὸ σὰν τὴν ἀξέχαστη κριτικὴ γιὰ τὸ Σουρῆ, θὰ δημοσιεύουμε στὸ φύλλο τῆς ἑλλῆς Κυριακῆς. Ἡ τίτλος του: «Ἐνωση θὰ πῇ δύναμις καὶ ἡ ἐκμασία του μεγάλη, πολὺ μεγάλη. Ὁ κ. Ψυχάρης στὸ ἄρθρο του αὐτὸ ρήχνει κάτω τὰ προσωπικά καὶ συγχωρᾷ ὅσους τὸν πειράζανε. Ἀντὶ νὰ τοὺς πλερώσει μὲ τὴν ἴδια μονέδα τώρα, τοὺς φιλεῖ ἀδερφικά καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ ἐνωθῶντε ὅλοι καὶ νὰ τραβήξουνε μπροστὰ γιὰ τὸν μεγάλου καὶ ἱερὸ ἀγῶνα μας.

Μεκάρι τὸ παραδειγματὸν τοῦ νὰ τὸ μαζήθουνε

Η ΧΑΡΗ (γλυκά). Ἄκουσε, Λάμπρο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (ἀδιάφορα). Ἄκουω... Λέγε...

Η ΧΑΡΗ (κοιτάζοντάς τονε κινεῖται). Τίτια ἀγάπη ποὺ ἔχεις...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού εἶχα... Πέθανε καὶ αὐτὴ καὶ σὴν τὴν τρανταφυλιά σου...

Η ΧΑΡΗ (ῥοῦχα, ψυχρὰ καὶ αὐτὴ). Καλὰ... Πέθανε. Μὰ τίτια ἀγάπη μεγάλη γιὰ νὰ πεθάνει χρειάζεται καὶ μεγάλη ἀφορμή... Καὶ γὼ φάχνω, φάχνω τόση ὥρα, καὶ οὔτε τὸ παραμικρὸ δὲ βλέπω...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Τί νὰ δεις; Δὲν εἶναι τίποτα... Ὅ, τι γίνεται στὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς, ποῖς μπορεῖ νὰ τὸ δεῖ καὶ νὰ τὸ ξηγήσει; Κεῖνο που ζοῦσε στὴν ψυχὴ μου, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, δὲν τὸ εἶδες ζωντανό, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ τὸ εἶδῃς καὶ πεθαμένο σήμερα. Δὲ βλέπεις τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, λές. Μὰ τὴν βλέπω γὼ. Εἶναι ἡ ψευτιά.

Η ΧΑΡΗ. Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού νὰ με καταλαβαίνει! Ἄν αὐτὰ που σοὺ λέω τᾶλες στὸν Ἀντρέα, μὲ τὰ ἴδια, τὰ λόγια σου, θὰ σ' ἀπαντοῦσε: Δὲ σὲ καταλαβαίνω!

Η ΧΑΡΗ. Εὐχαριστῶ... Ἰσὶα μὲ τὸν Ἀντρέα... Μὰ τότε παίρνεις καὶ αὐτόνε γι' ἄνθρωπο;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Γι' ἄνθρωπο καὶ δυνατόνε μὰ-

λιστα, ἀπὸς μπορεῖ καὶ τραβᾷ καὶ ἄλλους πὰς νερά τους... Μὰ δὲ οὔται; Νόμος φυσικός καὶ αἰτός. Ὅντας ζεῖ κανένας νύχτα κέρχ νὰ τὴν ψυτιά, πὼς θὰ μπορέσει νὰ κοιτᾷ τὸ αἷμα του ἀγνὸ καὶ ἀμόλυντο ἀπὸ τὸ σπέρμα της. Δὲ φαρμακύνουν μοναχὰ τὰ ταπια κουφάρια φαρμακύνουν καὶ οἱ σάπια; ψυχὲς μολύνουν καὶ αὐτὲς τὸν ἀγέρχ σὰ μένον ἀθαστες...

Η ΧΑΡΗ (ἀποφασιστικά). Φαρμακωμένη λοιπὸν καὶ γὼ ἀπὸ μὴ σάπια ψυχὴ; Τὸ πιστεύεις; Πόσο ὅξω ἔπεςες! Πόσο λίγο γινώριζες τὴν γυναῖκα καὶ μάλιστα κείνην, που λὲς πὼς καὶ τὴν ἀγάπησες! Φαρμακωμένη ἀπὸ μὴ σάπια ψυχὴ! Μὰ ξεχνᾷς πὼς ἀντικρὸ στὴ σάπια ψυχὴ, στυλῶνεται περὶ ἑαυτὴ μὴ ἄλλη ψυχὴ μεγάλη, εὐγενική, γιομάτη ἀλήθειαν καὶ ἀπόρρητον. Καὶ ἡ ψυχὴ αὕτη μὲ κερδίζει...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Γιὰ τίτια μεγάλο ἀγῶνα εἶναι νωρίς ἀκόμα.

Η ΧΑΡΗ (στὸν ἴδιο τόνο). Νωρίς... ἔγινε καὶ ὅλα! Λές πὼς καὶ πέθανε μέσα σου; Νὰ τὸ θάψεις λοιπὸν! Τί τάφηνες ἄθαστο νὰ μολύνῃ τὸν ἀγέρχ; Κάτι νοιώθω καὶ γὼ τώρα νὰ γεννιέται μέσα μου καὶ τὸ πνίγω πρὶ γεννηθεῖ. Τόπνιζα καὶ ὅλα! Ἄν εἶμουν φαρμακωμένη ἀπὸ τὴ σάπια ψυχὴ, θάπνιφα στὰ γόνατά σου, σὰ μὲν ζευγαρεύτηκες, τὴ με-

δλοι οί δικοί μας. Τότε μοναχά ή νίκη θάνει και σίγουρη και γρήγορη. Ο «Νουμάς», πού πρώτος ετύχησε νά διαβάσει τό φωτεινό και θαυματούχο κρηθρο, δηλώνει πως τό άσπαζεται από την πρώτη ίσια με τη τελευταία λέξη του και πως αυτό θάχει δώ κι άμπρός οδηγό του.

Άφού ό άρχηγός δίνει τέτια διαταγή, θυσάζοντας πρώτος αυτός στον κοινόν άγώνα κάθε προσωπική του αντιπάθεια, καθήκον έχουμε νά τόν ακολουθήσουμε όσοι θέλουμε νά λεγόμεστε άληθινοί στρατιώτες της Ίδίας.

ΟΛΟΙ

τό περιμένουμε πως θάθωωθεί ό κ. Γαβριηλίδης, και περισσότερο άπ' όλους μας καίνοι πού τότε καταδιώχανε.

Και τώρα πού τέλειωσε πιά με τό καλό κι κντή ή κωμωδία, δε μ'ε λένε, παρακαλούμε, τί κερδίσανε; Μήπως ώφελήσανε τη Βασιλεία; Κολοκύθια! Μήτε τη Βασιλεία, μήτε τόν έαυτό τους. Μονάχα πού κουρελίσανε, άκόμα μιά φορά, τη Δικαιοσύνη και δώσανε κουράγιο στον κάθε Γιόανναρο και στον κάθε Καρώνη νά ξαναβάλουνε κάλπη για έθνομάρτυρες.

Άπ' όλη αυτή τη σχολοφασκρία, νά ποιό συμπέρασμα βγαίνει.

ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ

πί θεοκωλάρα πού θά την έχει ό μπάρμπα — Ντε, ληγάννης για νά κοιλοπονάει τόσοι και τόσοι συνδυασμούς! Και νά βρεσκαται τόσοι καιρὶ τώρα στο μήνα του και νά μὲ μπορεί ούτε μισό νά γεννήσει!

Μά μήπως σκέφτηκε ίσια με σήμερα και τίποτες άλλο από συνδυασμούς; Όλη ή δράση του κ' όλη ή έξωτερική πολιτική του, στην έπιτυχία των συνδυασμών κρεμιέται. Άν τὰ καταφέρει καλά με τόν συνδυασμό της Άττικής, πάει, τότε πήραμε τη Μακεδονία. Άν μπορέσει κάτω στη Γορτυνία νά μαζώσει στη στρουγγα του κείνους πού όρέγεται, δική μας θάνε κ' ή Άλβανία. Άν πετύχει και τόν Περαιώτικο συνδυασμό καταπώς τότε θέλει, σπολλάτη μας, βάλουμε χέρι και στην Πόλη.

Νά ή έθνική μας πολιτική, νά κ' ή τύψη στα μάτια μας.

γάλη άγάπη σου, και θά σου λέγα: «Τέτια άγάπη μεγάλη, άγνή, ούράνια, και γώ ή έμμη τήνε λαχταρούσα και τώρα πού τήνε βρήκα άσε με νάκουμπήσω πάνω της και νά ξαποστάσω. Στρατοκόπος και γώ στην άτέλειωτη ρούγα της ψευτιάς, είδα την Άλήθεια και ξανάσανα. Άν σουφταίξα, συμπάθα με, παίδει με, ά θέλεις, μά μὲ με άποδιώχνεις. Σκληρά, σκουπίδι της άγάπης σου γίνουμαι. Αὐτά θά σου λέγα. Μά τώρα τό νοιώθω πως τὰ λόγια αὐτά δὲν είναι λείνα, τέληθινά, πού αναδύονται από την ψυχή μου! Τώρα ό,τι δὲ μου δίνεις, δὲ στο ζητάω, δὲ στὶ δικονεύω!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (ήσυχος). Πως τήθελα νά είταν έτσι...

Η ΧΑΡΗ (άποφασιστικά). Έτσι είναι κι εδὲν τήθελες.

(Σωπαίνουνε για λίγο. Η Χάρη μπαίνει σὲ μιά βραγιά και κόβει λουλούδια, όποια έχουν μπροστά της, άπρόσεχτα. Ο Λάμπρος παίρνει την έφημερίδα, πούναι κὲ κάπου ριγμένη, και κάθεται σὲ πάγκο, κόβοντάς τηνε λουρίδες, λουρίδες).

Η ΧΑΡΗ (πού βγαίνει από τη βραγιά, με μάτσο λουλούδια σὲ χέρια της). Φίλοι λοιπόν καθώς πρώτα;

Η «ΕΘΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ»

έγκαινιάζει σήμερα Κυριακή, στις πέντε τόπομεσήμερο, τὰ γραφεία της, όδός Άσκληπιού άριθ. 5, και τὰ έγκαινιάζει όχι μ' άγιασμούς και με πανηγυρικούς, αλλά με κάτι πρωτοτυπώτερο και ούσιαστικώτερο— με μιὰ γενική συνάθροιση των όπαδών της και με την πρώτη λογοδοσία πού θά δώσει ή διοικητική έπιτροπή της για ό,τι κατάφερε ως σήμερα.

Βεβαιώτατα, δὲν περιμένει κανένας θάματα μέσα σὲ δυό μῆνες—γιατί τόση άπάνου κάτου είναι ή ηλικία της Έταιρίας—μὰ και κείνο πού κατάφερε ή Διοικητική Έπιτροπή της δὲν είναι μικρό, ναύξήσει δηλ. καταπληχτικά τους όπαδούς της και νά στερεώσει την Έταιρία.

Ο «Νουμάς» εύχεται όλόψυχα νά πετύχει, όπως και θά πετύχει, πέρα για πέρα ό έθνικώτατος σκοπός της Έταιρίας, και φανερώνοντας κι αυτός ούσιαστικώτερα τη χαρά του για τη σημερινή σεμνή γιορτή δέχεται συντρομητή του κάθε όπαδό της Έταιρίας με τρεις (3) μονάχα δραχμές τό χρόνο συντρομή.

Στην άπάντησή μας σὲ γράμμα του κ. Γραμματέα της, πού τήνε δημοσιεύουμε στην πρώτη σελίδα, δηλώσαμε—και τό ξαναδηλώνουμε και δώ—πως ή Έταιρία ήμπορεί νά χρησιμοποιήσει τό «Νουμά» για όργανό της, σ' ό,τι τότε χρειαστεί.

Ο ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ

ό τρισμακάριτος, ό περιπόθητος, ό σχολαστικοθρεμένος, ό δασκαλοπατημένος, ό λεβέντης, ό παληκάρης κτλ. κτλ. «Ταχυδρόμος» της Πόλης δὲν ήσυχάζει. Κάθε λίγο και λιγάκι θά τὰ βάλει με όσους άγωνίζονται για τη δημοτική γλώσσα. Πότε για τούτη την άφορμή, πότε για κείνη σὲ κάθε φύλλου πήδημα!

Νά, τώρα τελευταία κλαίει και δέρνεται σὲ μιά σοβόρη και σοβαρώτατη μάχισια!) ανταπόκρισή του από την Άθήνα, πως δὲν έχουμε φιλολογία, πως πάει πιά στέρεψε τό Ρωμαίικο μυαλό, από τότε πού άρχισε νά έπικρατεί ή Ρωμαίικη γλώσσα!...

Ο Ψυχάρης και ό Πάλλης, ήμιμαθείς! Τό Εὐαγγέλιο μεταφρασμένο σὲ γλώσσα ταβέρνας! «Η Αλιόνα (μὲ λιγοθυμίσате με την άστεία παραμόρφωση της Ίλιάδας!) μεταφρασμένη σὲ γλώσσα αὐν οὐδ' ε συγγραφέας της είναι εἰς θέσιν νά εξηγήσει! Τὰ ποιήματα του Παλαμά, έξωφρενικά! Ο Παλα-

μάς αὐτοκτόνησε κυριολεκτικῶς. Ο Κακιαβίτσκι νοσηλεύει τους άσθενείς στρατιώτες. Ο Μοσχόπουλος (ποιός νάσαι πάλι ό Όμηρος αυτός;) έπέδωκε εν Βουκουρεστίω εἰς την πολιτικήν άρθρογραφίαν. έγκαταλείψας του Άπόλλωνος την φόρμιγγα! Και για τὰ ρέστα, κοιτάχτε πιά τόν «Ταχυδρόμο» της 7 του Γενναρίου.

Είναι νά κλαίει κανένας με τη στραβομάρα μερικῶν ανθρώπων πού μερὲς μεσημέρι βγαίνουνε στους δρόμους με κλεφτοφάναρο για νά μὰς πείσουνε και μὰς πως είναι μεσάνυχτα, άφού ή στραβομάρα τους δὲν τους άφήνει νά ίδούνε τόν ήλιο.

Κ' ΕΝΑΣ

εὐτυχισμένος βουλευτής πού πέτυχε πριν άκόμα γίνουν οί έκλογές. Πάρτε τους «Καιρούς» νά τό ιδείτε. Κάθε μερὲς δημοσιεύει και από μιά δήλωση πολιτικῶν του φίλων πού θά τότε ψηφίσουνε. Τ' όνομά του: Θεόδωρος Άποστολόπουλος και πατριδα του ή Κόρινθος. Τήν περασμένη Τετάρτη διαβάσαμε στους «Καιρούς» την δεκάτη δγδὲ δήλωση των πολιτικῶν του φίλων με διακόσες τόσες ύπογραφές. Ίσι με σήμερα, Κυριακή, θάχει δημοσιευτεί ή εἰκοστή δευτέρα. Άπό διακόσες λοιπον ύπογραφές, άπάνω κάτου, ή κάθε μιά, μὰς κάνουν 200 Χ 21 = 4,200 ψηφοφόροι και δὲ θάχει περισσότερους από τότους ή έπαρχία του.

Νά λοιπόν κ' ένα κινούριος τρόπος έκλογῆς δίχως κάλπες και σφικριδία.

ΦΙΛΟΝΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΖΙΣΤΙΚΟ

Άπό Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Υπουργός Έσωτερικών ό κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης
Σκοτωμοί Άθήνα 2, Ηεραίος 1, Άστρος 1,
Λειβαδιά 1.

Λαβωμοί. Άθήνα 19, Ηεραίος 9. Στὸ Παλαμά 6. Στὸν Έπαχτο 2, Μεγάρα 1, Βόνιτσα 1, Άταλάντη 1.

Κλειψές. Άθήνα 12, Ηεραίος 10, Πόργος 1, Καλαμάτα 1.

Βιασμός. Καλαμάτα 1.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σοβαρά, ξαμολοθώντας τό κουρέλιασμα της έφημερίδας). Καθώς πρώτα!

Η ΧΑΡΗ (με χαμόγελο). Κι όχι θυμούς και νά σ'ε βλέπουμε κάθε χάρη ριγγαριού...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ταχτικός, ταχτικώτερος κι από τίν κ. Κοκορόπουλο!...

Η ΧΑΡΗ (κάθεται κι αὐτή σὲ πάγκο, μακριά από τό Λάμπρο). Άλήθεια, δὲ μου λέτε, πιστεύετε σὲ θάματα;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (τήνε κοιτάζει με περιέργεια). Δηλαδή;

Η ΧΑΡΗ (μυδώντας νεύρικά τὰ λουλούδια πού κρατάει σὲ χέρια της). Δηλαδή, νά, μπορεί νά θάμκουργήσει ένας άνθρωπος, νά κάνει κάτι τι μεγάλο, άναπάντεχο, νάλλάξει, νά πούμε, τό χαρακτήρη του; Έγώ, νά με καταλάβετε, μπορώ νά γίνω κείνο πού δὲν είμαι;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Με τη σκέψη και με τη θέληση όλα κατορθώνονται...

Η ΧΑΡΗ (άφαιρεμένη, σά νά μιλάει μοναχή της). Σκέψη και Θέληση!... Νά τήνω άραγες τὰ δυό αὐτά λιοντάρια μέσα μου. Κι όμως είναι ώρα νάγαπάει κανείς και νάγαπιέται!... Τότε μονάχα ζει... (Ο Λάμπρος δὲν άπαντάει. Με άκουμπισμένο τό κεφάλι σὲ δεξί του χέρι, συλλοίζεται. Η Χάρη

σωπαίνει κι αὐτή. Σὲ λίγο φτάνει τρέχοντας ό Κωσιγής, λυγμένος σὲ γέλια).

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Τρεχάτε! τρεχάτε! Νά πεθάνετε σὲ γέλια! Ο Άντρέας έρχεται μαζί με την κ. Μαυρή και με τρία άμύξια γιομάτα φίλους!... Αὐτός κουβάλησε δώ όλο τό μνημόσυνο του Μελά!... (Βλέποντάς τους, έτοι, μελαχολικούς). Μά τί πάθατε; Αὐτοί ποῦρχουνται από τό μνημόσυνο είναι όλο γέλια και τραγούδια! και σὲ; εδὲ φαίνόσαστε σά νάχετκι μνημόσυνο!... (Ο Λάμπρος δὲν άπαντάει).

Η ΧΑΡΗ (με φωνή οργάνη). Κάτι πέθανε δώ και τό θάψαμε!... Θάψαμε την κίτρινη τρανταφυλίχ μου...

Ο ΚΩΣΤΗΣ (γελώντας). Γεια σας! Καλά τό καταφέρατε! Ο Λάμπρος γκρίνιαζε πως τὰ κίτρινα τραντάφυλλα συμβολίζανε τό ζέμα...

Η ΧΑΡΗ. Θάψαμε τό ζέμα!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (σηκώνοντας τό κεφάλι του). Άλλοίμονο, και την Έλπίδα μαζί του!

Ο ΚΩΣΤΗΣ (γελαστά πάντα). Τότε καλὲς τό σκέφτηκε κι ό Άντρέας νά κουβάλησει τους φίλους του εδὲ, για νά βρεθόνε και σὲ μνημόσυνό τους! Αὐτοί έξερουν από μνημόσυνο, τους έχουν πάρει τόν άγέρα πιά!

(Τελειώνει ή Δέυτερη πράξη)
(άκολουθεί)